

ΧΑΡΗΣ ΜΕΓΑΛΥΝΟΣ

Πενήντα

ΙΚΑΡΟΣ

Πενήντα

Στὸ Δρόμο τῆς χάριτος, "Ακμῶν 1980, "Ἰκαρος 1994

Τὸ μῆλον τῆς ἔριδος, 'Οδὸς Πανὸς 1983

Κοσμικὸν πάθος, 'Οδὸς Πανὸς 1992

Καλοκαίρια καὶ ἐναντοί, 'Οδὸς Πανὸς 2002

© Χάρης Μεγαλυνός καὶ Ἐκδόσεις Ἰκαρος, 2018

ISBN 978-960-572-265-4

ΧΑΡΗΣ ΜΕΓΑΛΥΝΟΣ

Πενήντα

ΙΚΑΡΟΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΦΗΜΟΥ

Τὸ τριζόνι βγῆκε μέσα ἀπ' τὸ αὐτὶ τοῦ Κύκλωπα.
Ἦ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ νησιοῦ ξεπρόβαλλε μέσα ἀπ' τὴ μνήμη
τῆς Κυρίας Προξένου
σὰν μία κλίμαξ ἡφαιστειογενῆς
μὲ τὸν μπάττη νὰ ρυτιδώνει ἀπαλὰ στὶς κοῦπες τὸ γάλα
καὶ τοὺς ἰριδισμοὺς τῆς πισίνας νὰ κάνουν τὶς φρυγανιὲς
διάφανες καὶ τὴν κρούστα τῶν αὐγῶν χρυσαφένια.

Τὸ καλοκαίρι, στεφανωμένο μὲ τριπλὴ σειρὰ γαϊδουράγκαθα,
μὲ γλωρὰ κουκιὰ καὶ κρίταμο,
μίλησε καὶ εἶπε:
Συνεχίστε νὰ διψᾶτε γιὰ κατσίκισιο τυρὶ
ἐσεῖς οἱ λαμνοκόποι τῆς χειμωνιάτικης θάλασσας καὶ τῶν ἀλκυο-
νίδων
ποὺ ἔτσι τυχαῖα τοποθέτησε ὁ Ποσειδῶνας πάνω στ' ἀφρισμένα
κύματα.
Ὁ πυρετὸς ἀπ' τὶς χιονένιες ἐπαύλεις καὶ τὰ κρασιὰ
δὲν θὰ βουλιάζει ἀπλῶς στὴ λαστιχένια κραυγὴ τῶν μαγιό σας
ἀλλὰ θὰ θρέψει τοὺς μπλὲ σεληγάνθρωπους
μὲ ἥλιο καὶ βρεγμένο ψωμί.

Τότε τὸ τριζόνι ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ πλευρὸ τοῦ Κύκλωπα
γιὰ νὰ μὴ χυθεῖ ἢ νύχτα ἀπ' τὸ στόμα του
καὶ μαράνει τὶς ἀσημόχρυσες παγιέτες τῆς Κυρίας Προξένου
ψαλίδισε τοὺς μακριοὺς μίσχους τῶν ἀμπελιῶν,
ἔκρυψε μὲς στὸ μικρὸ στομάχι του τὰ ἰδρωμένα βόδια τῶν νησιῶν
καὶ τώρα μὲ μιὰ βεντάλια ἀπὸ ἀραβόσιτο

περιμένει τὰ καΐκια πού ἴσως χάθηκαν στήν ἀπεραντοσύνη τῆς
θάλασσας
μέ τὰ δίδυμα λεμόνια στ' ἀμπάρια τους.

Τί σκάνδαλο, έκραξε μ' εκείνη τή στεντόρεια φωνή παλαιού Γυμνασιάρχου πού αυτόχρονα λές από επαγγελματική διαστροφή όσμίζεται στον περιβάλλοντα χώρο, παντού, μακρυμάλληδες, γιγιέδες κατά τὰ λεγόμενά του, ν' άσχημονοϋν ή μαθητρίες χωρίς τήν ποδιά, με ξεκούμπωτους γιακάδες κι άνεβασμένα κορσάζ νά περιφέρονται άσκόπως μες στα μεσημέρια τών διακοπών του καλοκαιριού. Τί σκάνδαλο, έρριμμένα ως πλίνθοι και κέραμοι, άνάκατα με όγλοκρατική διάθεση νά πλειοψηφοϋν παντού και νά πλημμυρίζουν τὰ πάντα, βιβλία, βιβλία τετράπαχα και βιβλία λυμφατικά, βιβλία σπάνια άναμιξ με άλλα χονδροειδή και λιπαρώδη, ακούνητα σαν τήν άσειστη γής κι άλλα έλαφρά, παιγνιώδη σαν τὰ χαλίγια τής άκρογιαλιās και θορυβώδη ντρούμ-ντρούμ σαν τὰ βραχιόλια τής γερακίνας, αλλά παντάπασιν έρεβώδη και μοναχικά, χωρίς τή χρεία διδασκάλων και παιδαγωγών πού μπορεί και νά σ' άστράψουν ένα χαστούκι αν χρειαστεί. Αυτά έλεγε όπίσω μου αυτή ή μονότονη, συμβολική φωνή, λές κι έβγαине όχι μόνο άπ' τó στόμα και τή σκέψη κάποιου προσώπου, αλλά άπ' όλους τους παρευρισκομένους εκείνο τó χειμωνιάτικο πρωι στο κεντρικό βιβλιοπωλεϊο τής πόλεώς μας, πού άλλοι όρθιοι και άλλοι σκυφτοί περιεργάζονταν στους φαρδεϊς πάγκους και στα καλοσχηματισμένα σαν κίόσκια άναψυκτικών πωλητήρια τις τελευταϊες εκδόσεις, τις επανεκδόσεις, τους καταλόγους τών θεματικών σειρών, τους ύψηλους και δυσθεώρητους λόγω φήμης συγγραφεις και τους μοσχοπουλημένους έλέω έφημερίδων και δημοσίων σχέσεων λογογράφους και παντοειδεϊς τιτλούχους τών εκδοτηρίων. "Ομως άπαξ και μιλήσει κανεις και μάλιστα τόσο άνευλαβώς σαν εκείνη τήν ιδιότροπη φωνή πού άπ' όλους έβγαине αλλά σε κανέναν δέν άνηκε,

εὐθὺς σχηματίζεται ἓνας ἀξεδιάλυτος γόρδιος δεσμός, ἓνα πνευματικὸ γρομπούλι, ποὺ ἐνῶ κανεὶς δὲν τοῦ δίνει σημασία καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ξεμυτίσει ἀπ' τὴ σκέψη του κἀν, ἰδοὺ ποὺ ὅλος τρέλα κάποιος ἰδιόρρυθμος καὶ ἀντιδραστικὸς Γυμνασιάρχης, μπορεῖ ξάφνου νὰ σοβαρευθεῖ καὶ νὰ νομίσει ἑαυτὸν σωτήρα τοῦ πνεύματος καὶ μὲ ἀλλαγμούς, ἀκόμα καὶ μὲ βρυχηθμούς καὶ ἄλλους ἀπόκοσμοις θορύβους, ὅλους προερχομένους ἀπὸ τὴ στοματικὴ κοιλότητα καὶ τὴν ἀνωτέρα ἀναπνευστικὴ ὁδὸ, νὰ ξιφουλκήσει κατὰ τῶν ἀνυπερασπίστων βιβλιοπωλῶν, ποὺ μισώντας τὸν φασισμό καὶ τὴν πνευματικὴ ὀκνηρία, γρήγορα θὰ τοῦ βάλουν φίμωτρο καὶ χειροπέδες, κατηγορώντας τον οἱ πιὸ ἔξυπνοι γιὰ πουριτανισμό καὶ οἱ πιὸ τυχοδιῶκτες γιὰ ἀντισιωνισμό καὶ τρομοκρατία.

Τώρα που ή μέρα είναι κοντή
και τὰ κιτάπια τοῦ καιροῦ
δὲν ρωτιοῦνται ἂν ἦταν πρέπουσα
τῆς νιότης μου ή ταραχή
τί ἐξαμβλώματα ἦσαν οἱ κράσεις ἐκεῖνες
και τὰ κεσάτια ἀπὸ διαβάσματα κι ἐπιρροές
ἀναρωτιέμαι γιατί ἓνα θολὸ βράδυ τοῦ χειμῶνα
μὲ χαμηλὴ συννεφιά που ἔκανε τὸ φεγγάρι
νὰ τρέχει ἀνάποδα μὲς στὰ κλαδιά
τὸ 2004 κατέβηκε νὰ συναντήσῃ τὸ 1970
στὰ ντόκ τοῦ λιμανιοῦ.

Γιατί αὐτὴ ή ἐντέλει καλὴ χρονιά
ή καλοσχηματισμένη ἀπ' τὰ κλαδέματα
και τὰ λιπάσματα τῶν κηπουρῶν
κι ὅπου ἀπ' τὰ σύρριζα τῶν θάμνων
δὲν προβάλλει οὔτε ἓνα σπασμένο κλαδί τὸ λοφίο του
βγῆκε σὲ ραντεβού μὲ τὸ φτωχοντυμένο, λιμάρικο 1970
κάτω ἀπ' τὸν ἀναμαλλιάρη νοτιά;

Γιατί δὲν διάλεξε
ἓνα κομψὸ café στὴν Κηφισιά
ή ἔστω ἓνα διάσελο στὸν Παρνασσὸ
ὅπου μὲς στὴν κρυφὴ συνάντηση τῶν ἄστρον
στῆς νύχτας τὸν ἀνασασμὸ
κάτω ἀπ' τὰ SMS τῶν τηλεφωνικῶν ἐταιρειῶν
που δίνουν τόσες λαβωματιές στὸν χωρισμὸ
ὅσο κι οἱ μονάδες τῆς κινητῆς τηλεφωνίας
νὰ διάβαζε στὰ χεῖλη αὐτοῦ που ἀγαποῦσε

τὸ μυστικὸ πὸν κρατοῦσε
τόσα χρόνια ζωντανὸ
ἀλλὰ κύλησε μὲς στὸ ἀπύθμενο πηγᾶδι τῆς Ἀθήνας
μέχρι τὸ λιμάνι μὲ τὰ βρόμικα νερὰ
καὶ τὶς δεξαμενὲς πετρελαίου τῆς ΔΕΗ;
“Ἐνας φίλος πὸν ἦταν ἐκεῖ κοντὰ
μοῦ εἶπε πὼς στὸ πρασινωπὸ φῶς μιᾶς ταβέρνας
καθὼς πλησίαζε ἓνα αὐτοκίνητο τοῦ Δήμου
ἀπ’ αὐτὰ πὸν ταλανίζουσι τὶς νύχτες τὸν ὕπνο του
μὲ τὰ σκληρὰ διαφορικὰ καὶ τὰ φρένα τους
εἶδε κάτω ἀπ’ τοὺς προβολεῖς
τὰ δόντια τοῦ 1970 νὰ μπήγονται βαθιὰ
στοὺς ἄβρους καρπὸς πὸν τὸ 2004
μόλις εἶχε βγάλει ἀπ’ τὰ φαρδομάνικα τοῦ καλοῦ του παλτοῦ
γιὰ νὰ τοῦ δώσει κάτι πὸν ἀπ’ τὴν ἀπόσταση
τοῦ φάνηκε σὰν χαρτὶ τυλιγμένο σὲ ρολὸ
σὰν μιὰ παλιὰ περγαμηνὴ ἢ σὰν ἔπαθλο.
Τὸ κουρέλι αὐτὸ πὸν ὅπως ἀποδείχθηκε
ἀπ’ τὶς ἔρευνες ἀργότερα ἦταν ἓνα ρινόμακτρο
–τουτέστιν ἓνα κοινὸ χαρτομάντιλο–
κίνησε τὶς ὑποψίες μιᾶς ψιλῆς ρίγας ἀπὸ βροχὴ
πὸν καθὼς στάθηκε πάνω στὸ χνούδι τοῦ παλτοῦ
ἀποκάλυψε αὐτὸ πὸν εἶχε τελικὰ συμβεῖ:
κάτω ἀπ’ τὸ ἀργοκίνητο ρολοὶ τοῦ λιμανιοῦ
μὲ φόντο καὶ σκηρικὸ τὸ λαδοπράσινο φῶς μιᾶς ταβέρνας
μὲ τὸν ἀναμαλλιάρη νοτιὰ
νὰ κουνάει τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
σὰν μιὰ ὅποιαδήποτε λάμπα ἠλεκτρικοῦ
τὸ λιμάρικο 1970 φτωχοντυμένο, ἐπηρμένο, ἀνόσιο,
ἔμπηξε κατάφωρα καὶ χλευαστικὰ
τὰ δόντια του πάνω στ’ ἀπλωμένα χέρια
τῆς κακόμοιρης χρονιαῆς πὸν διανύουμε.
Κι ὅπως εἶπαν πολλοί, καὶ πάνω σ’ αὐτὸ ὁ αὐτόπτης

φίλος μου συμφώνησε, πάνω στο μαργαριταρένιο δέρμα
τοῦ 2004, τὸ ὄχρὸ καὶ μαραμένο,
τὰ τριανταφυλλένια οὔλα κι οἱ νεαροὶ γομφίοι
τοῦ 1970 ταίριαζαν πολύ.